

En jourhavande distriktsveterinär kan med lite tur få en gnutta julfrid mellan kalvningsförämningar och plötsliga lammfödslar i sovrumsmiljöer, berättar LT:s krönikör Anna Pamuk.

FOTO: FANNI OLIN DAHL / TT

Jesus födde välskapta tvillingar - och grannen grät

Den här historien begav sig på den tiden då jag arbetade som statlig distriktsveterinär. Som jourhavande veterinär bar du ansvaret för att inom ett visst geografiskt område ge djur vård – dygnet runt året om. Det är hårt arbete men också mycket lärorikt och ibland äventyrligt.

Det var tidigt en julaftons morgon och jag blev abrupt väckt av jourtelefonen. ”Är du vakten?” sa en glad och pigg stämma. ”Jag har en kalvningsförämning och kaffet är på.”

Yrvaken och med ansenligt många lager kläder i vinterkylan begav jag mig ut till bilen. Det var en vacker morgon och stjärnorna gnistrade och glimmade alla de 12 milen till gården.

”Hallå?” Jag klev in i den ljuvliga fjösvärmen iklädd min sedvanliga galonklämning. ”Här är vi”, vinkade glatt bonden som svar. När jag så (medan kalkblandningen sakta men säkert droppade in i kons blodådra) hukandes mellan två kor lyssnade på de lugnande och starka slagen från ett kohjärta kände jag att detta ögonblick – det var julefrid.

Gryningen var nära och stjärnorna hade bytts ut till ett rosa morgonskimmer när jag med en varm kopp kaffe i magen lämnade gården. Jourtelefonen blinkade ivrigt rött i bilen. Jaha, det var bara att fortsätta. En häst med kolik, ännu en ko med kalvningsförämning, en häst som skurit sig illa och så en hund som råkat äta hela Aladdin-asken – även det andra lagret.

Kring Kalle Anka-tiden var jag nog den ende bilisten på många mils avstånd. Även om dagen hade förflutit väl och jag hade fått julgåvor

Just som jag drömde mig bort ringde jourtelefonen igen. 'Du måste komma!', nästan skrek en kvinna i luren. 'Hallå, vem är det?', sa jag och tittade på nummerpresentatören. 'Jesus ska föda! Och i vår säng!'

(”men åh... måste du jobba idag din stackare”) började julefriden kännas avlägsen. Just som jag drömde mig bort ringde jourtelefonen igen.

”Du måste komma!”, nästan skrek en kvinna i luren. ”Hallå, vem är det?”, sa jag och tittade på nummerpresentatören.

”Jesus ska föda! Och i vår säng!”

Efter att ha kontrollerat numret igen (nej, det var inte någon jag kände) pratade jag lugnande med matte i några minuter. Jag förstod sedan följande: Jesus var en tacka. Hon höll bokstavligen på att föda i mattes säng (jag frågade inte varför). Något var på tok.

”Jag kommer”, sa jag och såg julefriden försvinna.

Väl framme var scenen rörande. I ett sovrum i ett litet hus mitt ute i

ingenstans hade tackan Jesus drabbats

av en komplicerad tvillingförlossning. Matte, som hade ett fåtal tackor i sitt stall, hade i panik över att Jesus legat i svåra värkar helt sonika med hjälp av grannen lyft in henne till sovrummet. Där mitt i sängen låg nu därför en tacka i kraftiga värkar medan matte, grannen och grannens barn storögda såg på.

”Vi kanske ska ge henne lite lugn och ro”, sa jag medan jag försökte få överblick över situationen.

Efter mycket lirkande och en del svordomar förlöstes så två välskapta små lamm. Alla grät – mest grannen. Lammen döptes genast till Herkules och Hero av grannpojken som älskade gladiatorerna. Efter att å det starkaste ha rekommenderat lugn och ro i stallets varma halmbädd för Jesus, Herkules och Hero bjöds jag sedan på julbord. Det skålades (i julmust) och sjöngs och jourtelefonen höll sig för en gångs skull helt lugn.

Det var julaftons kväll när jag slutligen vinkade farväl till matte, grannen, grannens barn, Jesus, Hero och Herkules.

Stjärnorna gnistrade och glimmade medan jag, med hjärtat åter fyllt av julefrid, styrde bilen hemåt med hopp om en lugn och fridfull julaftonsnatt.

Anna Pamuk